ΟΙ ΟΥΤΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

ΔΠΜΣ Αρχιτεκτονική - Σχεδιασμός του Χώρου : Η Έννοια του Χώρου όπως εκφράζεται στις Πλαστικές Τέχνες
Το Φανταστικό Μουσείο

από την ευθραυστότητα της μνήμης στην ανάγκη της μαρτυρίας

Διδακτική ομάδα | Βάνα Ξένου
Επικουρική διδασκαλία | Γιώτα Πασσιά, αρχιτέκτων ΔΠΜΣ ΕΜΠ | Παναγιώτης Ρούπας, αρχιτέκτων ΔΠΜΣ ΕΜΠ
Συνεργάτες | Ανδρέας Καλακαλλάς Ε.ΔΙ.Π | Γιάννης Καρπούζης ΔΠΜΣ ΕΜΠ

Σπουδαστής | Γιάννης Τουρνικιώτης

01 | εικόνα
02 | κείμενο
03 | κινούμενη εικόνα
04 | ήχος
05 | χώρος
06 | Ελευσίνα

01 | εικόνα

Formule de pathos chez Durer: Mantegna. Copies. Orpheo. Hercule. Enlevement de femmes. Perlinement par un cheval dans l' Apocalypse. Triomphe

1. Primu Mobile - Albrecht Durer (1494)
2. Fortune - Urs Graf (1520)
3. Combat des dieux marins - Albrecht Durer (1494)
4. Jesus au milieu des docteurs de la loi - Albrecht Durer (1506)
5a. La Rhetorique - Albrecht Durer (1494 - 1495)
5b. La Philosophie - Albrecht Durer (1494 - 1495)
5c. La Prudence - Albrecht Durer (1494 - 1495)
5d. Melpomene - Albrecht Durer (1494 - 1495)
5e. Mercure - Albrecht Durer (1494 - 1495)
5f. Caliope - Albrecht Durer (1494 - 1495)
6. Les Quatre Cavaliers de l' Apocalypse - Albrecht Durer (1498)
7. La mort d' Orphee - Albrecht Durer (1494)
8. Hercule a la croisee des chemins - Albrecht Durer (1498)
9. Hercule et les oiseaux de Stymphale - Albrecht Durer (1500)
10. l' enlevement des Sabines - Albrecht Durer (1495)
11. Le Grand Char triomphal de l' Empereur Maximilien - Albrecht Durer (1518)

Στο ούμπιλικο υπάρχουν δέκα ουρανοί, 5δεκα κρυστάλλινες σφαίρες. Η ένατη σφαίρα, είναι το πρώτο κινούν, και περιφερόμενο υπό εαυτό της και όλο το σύμπαν σύστημα με κέντρο τη γη. Η τάση είναι η φυσική δύναμη των πραγμάτων, η δυναμική πολλαπλασιάζει αυτογενώς τη κατάσταση, η σκαπέρνατη τάση.

Μιλάμε για την εισαγωγή μιας νέας φιλοσοφίας, η οποία ενίοτε παρερμήνευτηκε ως επιστήμη. Μιλάμε για τον Nicolaus Copernicus και το έργο του, De revolutionibus orbium coelestium. Μιλάμε για τον Martin Luther και τη ρήξη με την καθολική εκκλησία, λόγω εφαρμόλμενων θεολογικών ριζών.

Δείγμα γραφής και ανιπαράστασης αποτελούν οι κάρτες Tarocchi, τάσο ως μέσο εκμάθησης νέων, όσο και ως μέσο κολλιεσκανής ψυχαγωγίας.

Τα μοτίβα μου μεταβάλεται από τη Θεσσαλική κοσμοσυστάσεις στον μαθηματικοπεμφέν κόσμο πάνω των φύβο της Θείας Αποκάλυψης. Ως αποτέλεσμα, η πολιτιά μεταφορικά δικάζει την αριστοτελική φυσική φιλοσοφία μέσω της Ιερής Εξέτασης η οποία αποφασίζει, το 1616, την καθοδόρηση, την πίστη και την Διδασκαλία του De Revolutionibus. Η πέλη ανάμεσα στον εμπειρισμό και την παρεμπαθή πρακτική, σε μια εποχή Αντι-μεταρρύθμισης η οποία διεκδικεί μια άλλη μεταφορική, ανάδεικνύεται μέσα από μια πολλότητα ιστορικών αρνήσεων της δίκης του Γαλιλαίου, το 1633.

Εγγράφοντας τον Γαλιλαίο σε μια αυτήρηση μας συνιστάς της επιστημονικής επανάστασης, ιστορούμενα ένας Γαλιλαίος που γεωμέτρο μαθηματικό και φυσικό κάνει παρατήρεις, παρατηρήσεις, διεπιπόλαιες την σκοτεινή θεωρία και δίνει νέα νοήματα στην κίνηση και τη μηχανική. Κάθε ιστορική αναίρεση του Γαλιλαίου αποτελεί την ευκαιρία κάθε εποχής για το παρελθόν και το μέλλον. Κάθε σωστικός Γαλιλαίος «δικάζεται» εκ νέου, προκειμένου να ανακαλυφθεί ποιος είναι και τι κοβάλ το έργο του. Μιλάμε για τον επιστήμονα που επικρατεί της θρησκευτικής λογο-φοβίας, για τον αιρετικό, η γιο την πολυσύνθετη προσωπικότητα μιας ιστορίας ανιπαραδόσεων που συνθέτει από όλους του υπόλοιπους και θέτει σε κίνηση την επιστήμη.

[διάγραμμα 1ης άσκησης | Warburg_πινακίδα Nº 57]

[περιγραφή της μεθόδου]

01 | εικόνα
02 | κείμενο
03 | κινούμενη εικόνα
04 | ήχος
05 | χώρος
06 | Ελευσίνα

03 | κινούμενη εικόνα

Ο αναστοχαστικός χρόνος ως καθολική ιδιότητα όλων των βιωμάτων |

«Όταν έκω το 3ίωμα της ακολουθίας δύο τόνων C D, τότε, ενώ διαρκεί ακόμη η πρωτοταγική ενθύμηση, μπορώ να επαναλάβω την ακολουθία απε-κον-τικά μέσω ενός ζεύγους ανατοποστάσεων (C) και (D), και μάλιστα, κατά «πιο-ιερό τρόπο, μπορώ να την επαναλάβω ισοδύναμα. Επανολαμβάνω ασυστηρικά τους C και D και κάνοντας αυτό κρίνω ότι πρώτα ελάβε κώρο ένας τόνος C και μετά ένας τόνος D.»
[Edmund Husserl, Husserliana Bd. X, Zur Phänomenologie des inneren Zeitbewußtseins (1893-1917), The Hague: Martinus Nijhoff, 1966.]

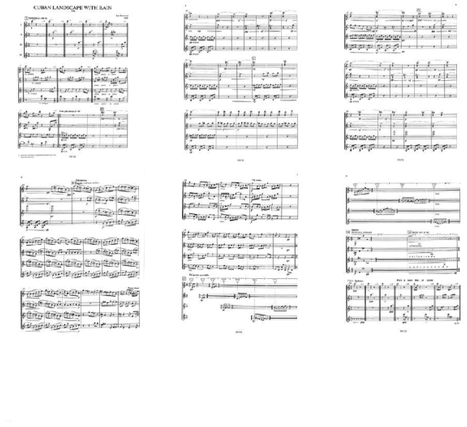

Κάθε δίλεπτο διαπερνάται από τη χρο[illegible] συνείδησης, η οποία εκδηλώνεται ω[illegible] κατά την οποία το παρόν υποκαμε[illegible] παρουσιάζεται, ενώ παρουσιάζεται ακ[illegible] που υποκαμε.

Το φαινόμενο της χρονικής ροής α[illegible] χρονικό σημείο εκκίνησης της [illegible] διάρκειας, την προτοταγική παρουσία[illegible]

Η προτοταγική παρουσίαση, έτσι[illegible] από τ[illegible] μεταβάλλεται, με αποτέλεσμα το εμμενές [illegible] εμφανίζεται με τη μορφή του επ[illegible] μεταβάλεται συνεπώς σε κάτι το οποί[illegible] να εκπτύσσεται από τα νέα ανοδιόμενα σ[illegible]

Η συνείδηση του σημειακού «τώρα» υπ[illegible] πεδίο της ανακράτησης, η οποία παράδε[illegible] ανάλυσης χρονικών φαινομένων, δίνω[illegible] διάδοχή, κάτι σε ένα είδος τρυπανο[illegible] και τροποποίησης εκείνου που δίνετα[illegible] άμεσο παρόν. Η ανακράτηση με τη σκοπ[illegible] ανάλογα περιεχομενά της, πεσό το [illegible] τελευτάιο έχει υποστεί την μεταβολή που[illegible] Το «τώρα» που σηματοδοτείται από τ[illegible] παρουσίαση αποτελεί ένα μόνο από τα [illegible] συνθέσουν το ευρύτερο ζωντανό παρόν. [illegible] της ποιοτικής παρουσίασης συνε[illegible] μεταφορά του ανοκρατημένου, περιεχο[illegible] μεταφέρεται ακόμη βαθύτερα μέσα στ[illegible] είδους της ανακράτησης. Αξίζει ανακρέν[illegible] τοποθετημένη μέσα σε μια ακολουθία [illegible] χρονικοποίησεων (εξαιτίας των σοβιαστ[illegible] τα οποία δίνονται με μια πληρότητα κα[illegible] ποιοτικής παρουσίασης), ενώ παρ[illegible] των πολλαπλών χρονοποιήσεων που κα[illegible] ως πεσόν που έχει ήδη παρελθεί.

Το φαινόμενο της χρονικής ροής ολοκλ[illegible] πρακράτηση, η οποία αποτελεί την «πρ[illegible] πρόληψη, βασισμένη στην ανοκρατη[illegible] η οποία ανακαλεί αυτό που πλησιάζει άμε[illegible]

[διάγραμμα 2ης άσκησης | La Jetée]

[περιγραφή της μεθ[illegible]

01 | εικόνα
02 | κείμενο
03 | κινούμενη εικόνα
04 | ήχος
05 | χώρος
06 | Ελευσίνα

1. Κάτοψη της Ελευσίνας, από το Google Earth, 2016.
2. Ελευσίνιον στην Αθηναϊκή Αγορά. American School, 1990.
3. Πώμα πρόβλαμα του Ιερού της Ελευσίνας με το Τελεστήριο, Αρχαιολογικό Μουσείο Ελευσίνας(J. Τραυλός 1973.
4. Οικοδομικές φάσεις του Τελεστηρίου, I. Τραυλός, Αθήνα, 1950-51.
5. Σχέδιο της Ελευσίνας, Θόλος Δημήτριας Ελευσής Μυστήρια, Εσοδία και Μουσείο Αυτής Αθήνα, 1906.
6. Σχέδιο των μνημείων κατά τις πρώτες ανασκαφικές περιόδους, από τους ανασκαφείς Doerpfeld και Blavette, 1882-1885.
7. Ernst Curtius, Johann A. Kaupert, Arthur Milchhoeffer, 1881-1900: Karten von Attika Berlin,1881.
8. Χαρακτικό Carl Rottmann, Ελευσίνα (1835) Ύφασγραφίες και σκέδια C. Rottmann και L. Lange. (Εμπορική Τράπεζα της Ελλάδος, Εικόνες μετά την Απελευθέρωση, Αθήνα, 1977.)
9. Σχέδιο Ελευσίνας (πρώιμη δημοσίευση), 1835.
10. Otto Magnus von Stackelberg, «La Grece. Vues pittoresques et topographiques», Paris, 1834.
11. Χάρτης της Ελευσίνας Σχέδιο του W. Gell, Χαράκτης J. Walker Society of Dilettanti, "The Unedited Antiquities of Attica", London 1817.

Εικονώνας από το εσωτερικό του κειμένου προς το εξωτερικό και με δεδομένο ότι το αποφασιστικό πεδίο δεν βρίσκεται εύκολο κρυμμένο αλλά φανερό, αλλά στο όριο της γλώσσας επιστρατεύεται η μέθοδος της αρκαιολογίας και άρα καθίσταται αναγκαία η περιγραφή του αρχείου.

Με αυτή τη λέξη, δεν εννοούν τον όγκο των κειμένων που μπορούν να συμπεριληφθούν σε μια δεδομένη εποχή ή που έχουν διασωθεί από αυτή την εποχή ή εκείνες οποίες μπορεί τη διαγραφή. Εννοούν τα σύνολα των κανόνων που σε μια δεδομένη εποχή και για μια ορισμένη κοινωνία, προσδιορίζουν, τα όρια και τις μορφές του επιτρέπονται, τα όρια και τις μορφές της συζήτησης, τα όρια και τις μορφές της μνήμης, όπως εμφανίζεται σε διαφορετικά σύμφωνα λόγου, τα όρια και τις μορφές της επανεκκινησιάσης, τα όρια και τις μορφές ιδιοποίησης. (Michel Foucault, «Πόρισμα 3 ώρες σεμινάριο» στο Dit et écrits I (1954 - 1988), Paris Gallimard 2001.)

Η μέθοδος της αρκαιολογίας φέρνει στην επιφάνεια το δίκτυο των αποφάσεων, τα μπτέδα σκηματισμού του λόγου, τους κανόνες σκηματισμού τους και τις σχέσεις ανάμεσα στους σκηματισμούς του λόγου και στους τομείς εκάς λόγου (θεσμούς, πρακτικές, πολιτικά γεγονότα και οικονομικές διαδικασίες). Τα κοσκινηστρικά της αρκαιολογίας είναι η συγχρονική σύνθεση διαμορφωμένων πεδίων λόγου, η αποελεύθερωση του πακνιβίου των αναλύσεων και των διαφορών μέσα στο επίπεδο των κανόνων του σκηματισμού των λόγων και η ανεύδεξη των σχέσεων ανάμεσα στους λόγους και τους θεσμούς. Η αρκαιολογία επιδιώκει να καταστήσει ορατό το σημείο εκείνο στο οποίο ελληνικάμβρα το ορατό πλαίσιο μιας εποχής, ο λόγος καθώς και η αποφανσιακή σημή που ενκαθιδρύει με νέα τάξη του λόγου, δόνιλτας στη συγκρότηση ενός νέου υποκειμένου της γνώσης και κατ' επέκταση δόνιλτας σε μια διαφορετικά κατηγοδοτημένη έννοια της γνώσης.

Όταν συζητάμε για την έννοια του αρχείου και τη μέθοδο της αρκαιολογίας, αυτό το οποίο αναγνωρίζεται και αποκαλύπτεται μέσα από τη μελέτη λόγων κάρη του αρκαιολογικού κώρου της Ελευσίνας, είναι το δίκτυο απορφάνεων και των στρατηγικών που επέδρασαν καταλυτικά στη διαμόρφωση αυτού του κώρου.

[η πολλαπλότητα του πεδίου_το αρχείο | Ελευσίνα]

[περιγραφή της μεθόδου]

01 | εικόνα
02 | κείμενο
03 | κινούμενη εικόνα
04 | ήχος
05 | χώρος
06 | Ελευσίνα

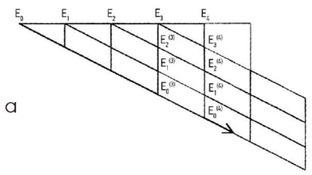

1. Ανακρατητική τροποποίηση

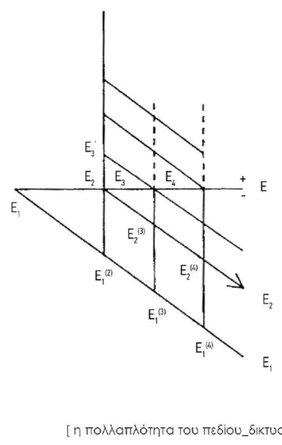

2. Αναπαράσταση μεταξύ ανακράτησης και προκράτησης

Η Οριζόντιο γραμμή αναπαριστά την ακολουθία των προτοταγικών παρόντων E_1. Οι κάθετες γραμμές αναπαριστούν «τη σημειακή συνείδηση με τα προκατοικά παρόν σημείο E_1 και τα αναφαρατικά χρονικά τμήμα που του αντιστοιχεί με τον τρόπο της διαβίβασης του παρελθόντος». Η συνείδηση του προτοταγικού παρόντος αναπαριστάται ακόμη με αυτό που το ανοδόεται συνεπώς με τον τρόπο της ανακράτησης, ενώ ταυτόχρονα το τμήμα δείχνει τα συνεχές των προτοταγικών παρόντων και προτοταγικά ανακατεσκευασμένων δεδομένων». Το τμήμα $E_1^{(1)}$-$E_1^{(4)}$ αποτελεί ανακράτηση όλων των προηγούμενων ανιστοιχιών τμημάτων ($E_1^{(1)}$-$E_2^{(1)}$, $E_1^{(2)}$-$E_2^{(2)}$, $E_1^{(3)}$-$E_2^{(3)}$) μέχρι εκείνο το οποίο εφάπτεται, με την κορυφή των προτοταγικών παρόντων.

Μέσα στη συνείδηση της διαδοχής των προτοταγικών δεδομένων το εκάστοτε ανακατεσκευασμένο παρέκκα μια προκράτηση, η οποία κατευθύνεται στο επόμενο και μέσα αυτού σε μια μεθε κάρκα: Η προκράτηση προ-λαμβάνει τις λήψεις σκέψεις που περιλαμβάνονται μέσα σε αυτό τα τμήματα, καθώς και τις ανακρατικές προσοχάσεις τους.

Το ανακρατικό τμήμα E_1-$E_2^{(1)}$ φέρει μια προκράτηση, η οποία προ-λαμβάνει το μελλοντικό ανακρατικό συνεχές $E_2^{(1)}$-$E_3^{(1)}$, όπως και κάθε ανάλογο τμήμα E_2-E_3. Φαίνεται έτσι πως συμπεριλαμβάνεται και η πλήρωση του E_3. Κάθε σημείο του E_1-$E_2^{(1)}$ αποτελεί, τόσο μια ανακρατικά, όσο και μια προκρατική συνείδηση. Η ευθεία E_1-E_4 που εκτείνεται πάνω από το E_2 σκιαγράφεται έμμεσα με την εμφάνιση των νέων προτοταγικών δεδομένων που σπάνια του E_2 γεγονός που καταδεικνύει πως η προκράτηση αποκαλύπτει σε κάποιο σημείο μηδενό της οριζόντιας γραμμής. Ο τρόπος εμφάνισης της προπαιοποίησης του κάθε «σημειακού» του προκρατικού τμήματος δεν είναι άλλος από τη συνεχή τάση για πλήρωση. Όσο βρίσκεται πάνω από την προτοταγική οριζόντια γραμμή υφίσταται μια συνεχή και σταδιακή πλήρωση, ενώ όταν βρίσκεται κάτω από αυτή τη γραμμή ευφανίζεται με τον τρόπο μιας διπλανούς ενκάνωσης.

[η πολλαπλότητα του πεδίου_δικτυακές συγκροτήσεις | Ελευσίνα]

[περιγραφή της μεθόδου]

01 | εικόνα
02 | κείμενο
03 | κινούμενη εικόνα
04 | ήχος
05 | χώρος
06 | Ελευσίνα

Η σημειακή συνείδηση και ο σκεδιασμός του, κώρου ως μέσου κοιμήσεως, δικεδικεί την προδίκτιμοποίηση της ίδιας της ένοιας του ιερού, της καταγωγής της και του τρόπου με τον οποίο ανιδεικνύονται σύγκεια της αρκαιότητας ως οι σκαγκαίες τραμβάδιες για την ανιαδόκαση αφετής της εφεύρεσης του ιερού, αλλά και των σκέσεων γεωτάσεις μεταξύ εποχών και κωρίοβεσιών. Η προδίκτιμοποίηση αυτή και κατά συνέπεια η ανιζήτηση της καταγωγικής σπίθίνης και του νοήματος τη οποίο εκφράστηκε στο σημείο μηδέν της κατοικίας της Ελευσίνας και εκφράστηκε μέσω της κατασκευής των θεμελίων του κώρου, μπορούν να εξηγήσουν σε μια ρυθμική αμφιβόλεια τις μυθεύλογικές αφετηρίες. Ισοπεδώνοντας την ίδια τη Δήμητρα απέναντα στην κόρη της Περσεφόνη, παρουσιάζεται η σχέση ανάμεσα σε δύο συνεχώς ανιστιθέμενους κόσμους, τον κάτω κόσμο του Άιδη, ο οποίος εμφανίνει με την παρουσία της Περσεφόνης και τον κόσμο των ζωντανών ο οποίος χωρίζεται σε δύο περιόδους, την περίοδο όπου ανεβαίνει η Περσεφόνη έξι μήνες στον πάνω κόσμο και την περίοδο όπου κατεβαίνει τους επόμενους έξι στον κάτω. Έτσι τους μήνες που η Περσεφόνη είναι στον πάνω κόσμο η Γεώ Δήμητρα καίρεται και φένει καλοκαίρια, ενώ τους άλλους, κακοκαιρία. Η σύμπτωση ανάμεσα στους δύο αυτούς κόσμους, εκτείνεται σε μια ιερότατα ποικιλόπτυχη, από την ορατική επιφάνεια του ενός στον άλλο, και άλλες τις ενδιάμεσες αποκαλύψεις. Η σκηνοφάβεση αυτή αποτελεί την αφετηρία της μυθεύλογίας και των συνάλων σκέσεων που διαμόρφωσαν την Ελευσίνα, τη σκέφτ της με την Αθήνα, αλλά και τον ίδιο κόσμο της αρκαιότητας και τον δίδυμο γνωστό κόσμο του σήμερα. Με λίγα λόγια, η πόλη της Δήμητρας για την Περσεφόνη, είναι αυτή που κάλεί τον σημερινό επισκέπτη, περπατώντας και ειδικά, να ανοιξεί στο μέσο του αποτελεί ο αρκαιολογικός κώρος της Ελευσίνας και να ανιζήτήσει μέσα από τη δική του αφήγηση και ερμηνεία της ιστορίας την έννοια του ιερού, μεταπαιδεύμενος συνεκώς από τον ένα σταθμό της ιστορίας στον άλλο, περπατώντας ελεύθερα σε ένα κώρο που, ειναι ως άρια, το ορατό σημάδι των εποχών και τη δική του ουσιαστικό.

[η πολλαπλότητα του πεδίου_χωρικές επεμβάσεις | Ελευσίνα]

[περιγραφή της μεθόδου]